

Abstrakt

Pluralia tantum – podstatná jména, která nemají kategorii singuláru – tvoří v rámci polských substantiv oddělenou skupinu, a to především s ohledem na zvláštní způsob kvantifikace, jež pro tato substantiva předepisuje jazyková norma: počítání pomocí specifického typu číslovek, tzv. číslovek souborových.

Protože je však paradigma souborových číslovek málo frekventované a pro rodilé mluvčí obtížné, objevují se v praxi různé kompenzační strategie, pomocí nichž se mluvčí problematickým číslovkám vyhýbají a nahrazují je analytickými konstrukcemi (např. *dwie pary wrót* místo *dwoje wrót*).

V teoretické části práce autorka shrnuje dosavadní stav výzkumu v oblasti počítání polských pomnožných jmen zejména na základě článků polonistů Zygmunta Saloniho a Anny Andrejczuk.

V druhé, praktické části práce autorka na datech získaných z Národního korpusu polského jazyka provádí vlastní výzkum s cílem zjistit, jak mluvčí polštiny skutečně postupují, když chtějí *pluralia tantum* kvantifikovat. Kromě opisných konstrukcí nachází také časté použití základních číslovek, což je v přímém rozporu s jazykovou normou.

Užívání souborových číslovek se i přes to, že je norma vyžaduje, zdá být jevem, jehož frekvence je na poklesu, a to zejména v méně formálních vrstvách jazyka. Úzus se tak dostává do konfliktu s normou, od níž se jazykové povědomí mluvčích evidentně vzdaluje.

Klíčová slova: pomnožná jména, číslovky, korpus, polština.